

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 048584 25 U
Sarajevo, 10.06.2025. godine

BOSNA I HERCEGOVINA - БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
AGENCIJA ZA ZAŠTITU LIČNIH PODATAKA U BiH
АГЕНЦИЈА ЗА ЗАШТИТУ ЛИЧНИХ ПОДАТАКА
САРАЈЕВО

12-06-2025

Org. jedinica (Org. jedinica)	Služb. oznaka (Služb. oznaka)	Broj i dat. (Broj i dat.)	Sl. po. (Sl. po.)
03-A	37-4-	870-3	23

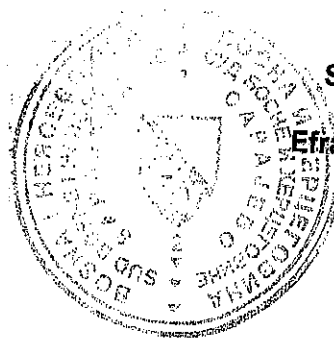
AGENCIJA ZA ZAŠTITU LIČNIH PODATAKA U BiH
Ul. Dubrovačka br. 6.
71000 SARAJEVO

BOSNA I HERCEGOVINA - БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
AGENCIJA ZA ZAŠTITU LIČNIH PODATAKA U BiH
АГЕНЦИЈА ЗА ЗАШТИТУ ЛИЧНИХ ПОДАТАКА
САРАЈЕВО

12-06-2025

Org. jedinica (Org. jedinica)	Služb. oznaka (Služb. oznaka)	Broj i dat. (Broj i dat.)	Sl. po. (Sl. po.)
03-A	37-4-	747-6	24

U prilogu dopisa dostavljamo vam dva primjerka presude ovog Suda broj: S1 3 U 048584 25 U od 10.06.2025. godine, uz vaš spis.

SUDIJA

Efrim Čosić

**Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hecegovine**

Broj: S1 3 U 048584 25 U
Sarajevo, 10.06.2025. godine.

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija i to, Jadranka Brenjo kao predsjednik vijeća, Efraim Čosić i Željka Krmek, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja, Agencija za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine, ulica Kralja Petra I Karađorđevića 83A, Banja Luka, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-5-148-9/24 DGL ZL od 02.07.2024. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, Dubrovačka 6, Sarajevo, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 10.06.2025. godine, donio je slijedeću,

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tužene, Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, broj i datum naveden u uvodu presude, rješavajući po službenoj dužnosti, odlučeno je slijedeće, zabranjuje se Agenciji za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH (tužitelju), da građanima dodjeljuje elektronski identitet bez zakonskog osnova. Naloženo je tužitelju da izbriše lične podatke građana BiH koji su prikupljeni u fazi testiranja sistema elektronskog identiteta građana BiH. Zabranjuje se tužitelju da vrši obradu biometrijskih podataka posjetilaca i da identifikaciju istih vrši korištenjem i upoređivanjem sa biometrijskom fotografijom i drugim ličnim podacima koje su izvorni organi pohranili u Evidenciju o ličnim kartama državljanja BiH. Naloženo je Agenciji da izbriše lične podatke posjetilaca koji su prikupljeni putem sistema za biometrijsku kontrolu i pretragu. Tužitelj je dužan u roku od 15 dana od dana prijema rješenja pismeno obavijestiti Agenciju za zaštitu ličnih podataka u BiH o poduzetim mjerama na provođenju izrečenih zabrana te dostaviti dokaze o izvršenju naloženih upravnih mjera.

Protiv prednjeg rješenja, tužitelj je podnesenom tužbom kod ovog suda pokrenuo upravni spor zbog povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi navodi, da je tužena provela postupak po prijavi a ne po službenoj dužnosti te je proveden inspeksijski nadzor bez primjene zakona i prekoračivši granice svog ovlaštenja, jer

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88
Telefon: ++ 387 33 707 100, 707 596, 707 597, Fax: ++ 387 33 707 321

tuženi nije postupao u skladu sa članom 41. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Tužitelj detaljno obrazlaže navode pobijanog rješenja te navodi, da zakon ne ostavlja mogućnost da se provodi postupak po službenoj dužnosti, a rješenje je u koliziji samo po sebi jer se navodi, da se odlučuje i po prijavi istovremeno. Dalje navodi, da delegat Snježana Novaković Bursać nije nosilac podataka koji su navodno ugroženi, jer nije učestvovala u aktivnostima i testiranjima, pa je tuženi morao voditi računa ko je ustvari kontrolor ili obrađivač podataka. U skladu sa članom 41. Zakona o zaštiti ličnih podataka, tužitelj nije kontrolor, nego tek obrađivač podataka te je nezakonito i proveden vanredni inspekcijski nadzor, jer zakon poznaje samo neposredni i posredni nadzor. Nadalje, u zakonu je u skladu sa članom 71. - 80. definisan način vršenja kontrole, pravna zaštita i sve što je u konkretnom predmetnom slučaju ustvari izostalo. Također, pobijano rješenje je potpisao zakonski zastupnik tuženog umjesto inspektora. Tuženi nije cijenio dokaze u skladu sa članom 9. ZUP-a, a tuženi pri tome ne poznaje aktivnosti kojima se ustvari bavi tužitelj. Međutim, tužitelj je pokrenuo upravni spor protiv rješenja iako mu je nezakonito u pouci to navedeno ali je istovremeno i izjavio žalbu a dispozitiv rješenja sadrži nedostatke jer nije koncizan i određen.

Osim toga, u rješenju nije definisan elektronski identitet, a tužitelj je obavijestio tuženog da je testna faza predviđena za testiranje putem elektronskog identiteta završena sa danom 31.05.2024. godine te su o tome obaviješteni i svi korisnici putem web stranice. To znači, da je pobijano rješenje neodrživo odnosno, da je nemoguće postupiti po njemu jer nije moguće dodijeliti elektronski identitet niti je moguće u pisanoj formi podnijeti zahtjev. Osim toga pobijanim rješenjem je sada dovedeno u pitanje izdavanje ličnih karti građanima BiH i cjelokupni sistem odnosno zakoni po kojima se postupi. Tuženi u rješenju navodi i da je s ciljem utvrđivanja okolnosti pod kojim IDDEEA vrši obradu ličnih podataka građana BiH u svrhu određivanja elektronskog identiteta, provela inspekcijski nadzor dana 22.05.2024. godine, te je sačinjen i zapisnik broj: UP1 03-1-37-2-185-4/24 na čiji sadržaj nije bilo primjedbi, iako su bila prisutna lica koja rade kod tužitelja.

Međutim, ta lica lica nisu i odgovorna lica u skladu sa članom 61. stav 3. Zakona o upravi a zapisnik nije dostavljen rukovodiocu organa kako je to propisano u članu 75. stav 3. istog zakona. Ističe, da je u skladu sa članom 5. i 6. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH jasno propisano, na koji način sve može postupati kontrolor podataka i kada može postupati bez saglasnosti nosilaca podataka. Dakle, u predmetnom slučaju se od korisnika zahtijeva zaključenje ugovora da bi mogao da se prijavi za uslugu koju je omogućio tužitelj putem i to putem elektronskog potpisa. Na taj način se vrši posebna obrada podataka, a posjetioци pri ulasku kod tužitelja mogu neposredno da se identifikuju davanjem ličnog dokumenta ili elektronski, što je na dobrovoljnoj bazi.

Zatim, tužitelj svim posjetiocima daje jasne upute o navedenom a korištenjem sistema daje se pismena saglasnost za takvu vrstu obrade podataka.

Takođe, Ured za nadzor i akreditaciju ovjerioca je isključivo nadležan za vršenje inspekcijskog nadzora kada je u pitanju elektronski potpis a sve u skladu sa članom 20. Zakona o elektronskom potpisu, pa je i Ministarstvo komunikacija i prometa potvrdilo da IDDEEA na zakonit način izdaje elektronske potvrde. S tim u vezi, Agencija nije nadležna da vrši inspekcijski nadzor nad radom Ministarstva komunikacija i prometa u pogledu dodjeljivanja statusa ovjerioca tužitelju, u smislu Zakona o elektronskom poslovanju. Tužena nije nadležna, ni da utvrđuje na koji način je tužitelju Ministarstvo dodjeliilo status ovjerioca, iako prema zakonu ovjerilac može biti jedino fizičko ili pravno lice. Sve to i tuženi u pobijanom rješenju navodi, pa je odluka konfuzna nejasna a ipak kao nenadležni organ preispituje postupak izdavanja elektronskog potpisa i osnove upisa u evidenciju ovjerilaca koju provodi Ministarstvo komunikacija i prometa BiH.

S druge strane, tužitelj je upisan u evidenciju od 2022. godine a tuženi se čak upušta i u tumačenje Zakona o ličnoj karti državljanja BiH, što je u isključivoj nadležnosti Ministarstva civilnih poslova BiH, a što je sve regulisano u Pravilniku o vršenju nadzora nad provođenjem tog zakona. Međutim, tužitelj svoje postupanje zasniva na odredbi člana 6. stav 1. Zakona o ličnoj karti, te donosi podzakonske akte kako bi se obezbijedila zaštita ličnih podataka. Tužitelj je u tom smislu omogućio samo onim podnosiocima zahtjeva koji izraze volju za izdavanje lične karte koja sadrži kvalifikovanu potvrdu IDDEEA-e, kao nadležnog organa, da utvrdi njegov identitet kao i na način da se u memorijski čip unese kvalifikovana potvrda za elektronsku identifikaciju a na koji čip se pohranjuju i kriptografski štite podaci iz člana 1. i 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Ukoliko nije moguće elektronsko preuzimanje otiska prstiju od građana, onda se u memorijski element upisuje oznaka da nisu preuzeti otisci prsta.

Tuženi se dalje poziva na odredbe Direktive iz 1999. Godine, kao i Zakon o elektronskom potpisu BiH koji je donesen još 2006. godine ali isti ne poznaje, niti propisuje elektronski identitet - udaljeni elektronski potpis kakav je uspostavila IDDEEA u predmetnom slučaju.

Međutim, ako već poziva na EU Direktivu 1999/93 EZ, tuženi bi trebao znati da je ista stavljena van snage Uredbom broj: 910/2014 EU Parlamenta. U konačnici, tuženi nije nadležan da vrši nadzor nad primjenom Zakona o elektronskom postupku, dok je tužitelj u skladu sa politikom certifikacije iz 2021. godine imao ovlaštenje za izdavanje kvalifikovane potvrde za elektronski potpis, a što je u skladu sa članom 6. stav 6. Zakona o zaštiti ličnoj karti te u skladu sa nadležnostima IDDEEA-e iz člana 8. Zakona o IDDEEA, a tuženi pogrešno tumači propise koji nisu u sferi njegovog djelovanja.

Zbog toga, rješenje ne sadrži valjano obrazloženje, dokaze, te je zbog toga propušteno da se cijene činjenice koje se odnose na odredbe, koje propisuju postupak i sadržaj potvrde o identifikacionom broju i aktivacionom broju.

Te potvrde sadrže obrazloženje, obavijest da se lična karta ne može koristiti kao dokaz identiteta niti za prelazak državne granice sve dok se ne izvrši elektronsko evidentiranje datuma preuzimanja lične karte. Sve navedeno je propisano u Pravilniku i Uputstvu koje je objavljeno na web stranici Agencije. Stoga tužitelj navodi, da je zakonito obrađivao JMBG, broj važeće lične karte, lozinku, ime roditelja, adresu, mobitel, adresu elektronske pošte, u fazi testiranja a građanima je nakon toga omogućeno da nakon registracije izvrše uvid u registar novčanih kazni, provjere statusa dokumenata i registrovanih vozila (servis e-identitet). Tužitelj ukazuje i da je uputio Upravnom inspektoratu Ministarstvu pravde BiH zahtjev za pokretanje upravnog nadzora nad tuženom Agencijom te su tuženoj aktom od 08.08.2024. godine naložene mjere otklanjanja nedostataka uočenih nepravilnosti. Kako je sve u konačnici bilo u fazi testiranja te u skladu sa Zakonom o elektronskom potpisu i propisima donesenim na osnovu tog zakona, nije dopuštena elektronska identifikacija, nego se ista provodi neposrednim putem gdje zainteresirani građani svoj identitet dokazuju pred registracionim tijelima uz važeći identifikacioni document. Zbog prednjeg, tužitelj predlaže da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi kao nezakonito a tuženi obaveže na naknadu troškova postupka.

U odgovoru na tužbu, tužena se osvrnula na prigovore istaknute u tužbi i istakla da u cijelosti ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga.

Iz stanja spisa proizilazi, da je pobijanim rješenjem tužene, Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH (Agencija), zabranjeno Agenciji za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH (IDDEEA), da građanima dodjeljuje elektronski identitet bez zakonskog osnova, naloženo da izbriše lične podatke građana BiH koji su prikupljeni u fazi testiranja sistema elektronskog identiteta građana BiH. Zatim, da zabranjuje tužitelju da vrši obradu biometrijskih podataka posjetilaca i da identifikaciju istih vrši korištenjem i upoređivanjem sa biometrijskom fotografijom i drugim ličnim podacima koje su izvorni organi pohranili u Evidenciju o ličnim kartama državljanja BiH, te naloženo tuženoj da izbriše lične podatke posjetilaca koji su prikupljeni putem sistema za biometrijsku kontrolu i pretragu. Tužitelj je dužan u roku od 15 dana od dana prijema rješenja pismeno obavijestiti Agenciju za zaštitu ličnih podataka u BiH o poduzetim mjerama na provođenju izrečenih zabrana te dostaviti dokaze o izvršenju naloženih upravnih mjera. Prema obrazloženju pobijanog rješenja, Agencija je po službenoj dužnosti pokrenula postupak protiv tužitelja zbog obrade ličnih podataka građana BiH u svrhu dodjeljivanja elektronskog identiteta, elektronskog potpisa i potpisa građana BiH, te zbog obrade ličnih podataka posjetilaca i zaposlenika putem sistema za biometrijsku kontrolu i pretragu. U pobijanom rješenju se navodi, da je tužitelju dostavljen akt od 15.04.2024. godine, u kojem je kandidat Doma naroda Parlamentarne skupštine BiH postavila delegatsko pitanje vezano za prikupljanje ličnih podataka građana i uspostavi e-identiteta i "potpisa u oblaku" te dobila obrazloženje tužene iz kojeg proizilazi, da je IDDEEA vršila nezakonitu obradu ličnih podataka.

Iz navedenog odgovora proizilazi da, ukoliko građanin nema obrazac LK-OI 2 A (koji sadrži identifikacioni i aktivacioni broj za ličnu kartu, potrebno je da se samofotografiše putem portala IDDEEA, pa tužena vrši biometrijsku provjeru kako bi utvrdila identitet lica. U pobijanom rješenju se detaljno navodi hronologija razgovora o postavljenom delegiranom pitanju. Tužena je ocijenila da je sve navedeno sporno jer se aktivacijski broj za ličnu kartu dostavlja od strane jedinog ovlaštenog organa za izdavanje ličnih dokumenata pa se onda aktivacijski kod dostavi na nepotvrđenu i nezakonito prikupljenju adresu elektronske pošte. Agencija je, kako to proizilazi iz pobijanog rješenja, utvrdila, da nije osnovan poziv IDDEEA da se obrada vrši na dobrovoljnom nivou, jer se prema Zakonu o ličnoj karti BiH, a imajući u vidu nadležnosti IDDEEA, fotografije i ostali podaci su u vlasništvu onih organa koji su izdali lične karte, te se ne mogu koristiti za identifikaciju kako je to radila IDDEEA i to nije propisano niti jednim zakonom, a Instrukcija na koju se poziva, nema jaču pravnu snagu od zakona.

U odnosu na navedeno postupanje, isto bi bilo moguće jedino kada su ispunjeni uslovi iz člana 9. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Osim toga, Agencija je ocijenila da se u provedenom postupku nije bavila Zakonom o elektronskom potpisu prema kojem je Ured za nadzor i akreditaciju ovjerilaca određen kao nadzorni organ za vršenje inspekcijuskog nadzora, niti je sporno da je IDDEEA ovjerilac prema tom zakonu, nego se bavila ispitivanjem zakonitosti uspostavljanja sistema elektronskog identiteta sa aspekta zaštite ličnih podataka. Samim tim, kada je IDDEEA uspostavila sistem dodjeljivanja elektronskog identiteta za pristup elektronskim servisima "moje kazne", "moji zahtjevi za lične dokumente" "moja vozila" kao i servisu za udaljeno elektronsko potpisivanje, izvršena je povreda odredbi člana 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka prema kojem je kontrolor dužan da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način. Po shvatanju tužene, da registracija na elektronski identitet putem adrese elektronske pošte zatim unošenje u aplikaciju identifikacionog broja sa potvrde LK/OI-2A I

samofotografisanje aplikanta radi dodjeljivanje elektronskog potpisa bez identifikacije nosioca podataka na licu mjesta, otvara mogućnost za svaki vid zloupotrebe ličnih podataka počev od lažnog predstavljanja putem adrese elektronske pošte do korištenja tuđeg ID broja sa navedene potvrde kao i u konačnici tuđe fotografije. Stoga se navedena obrada od strane IDDEEA ne može vršiti ukoliko ta obrada nije propisana u zakonu sa adekvatnim mjerama zaštite, koje su kao takve morale biti primijenjene u testnoj fazi koja je vršena kada je obrađivan JMBG građana, jer ni jedan od zakona koji regulišu ove oblasti nije propisao sistem elektronskog identiteta građana. S tim u vezi, tužena je cijnila da nije sporno ni da IDDEEA u skladu sa politikom certifikacije od 20.09.2021. godine, ima ovlaštenje za izdavanje kvalifikovane potvrde za elektronski potpis, a od 2024. godine i ovlaštenje za udaljeni elektronski potpis, u skladu sa članom 6. stav 6. Zakona o ličnoj karti kao i u skladu sa njenim nadležnostima koje su jasno utvrđene u članu 3., 4. i 8. Zakona o IDDEEA.

Međutim, u Zakonu o elektronskom potpisu nije regulisana obrada ličnih podataka građana BiH. Posljedično, obrada ličnih podataka na osnovu kojih se državljanu BiH može izdati ili zamijeniti lična karta sa kvalifikovanom potvrdom koju ti državljani kasnije mogu koristiti za obavljanje elektronskih usluga nije ni sporna, jer je to u skladu sa zakonom, ali ne i dodjeljivanje potvrda za udaljeni elektronski potpis kako je to vršeno u predmetnom slučaju. U konačnici, tužena je utvrdila da je IDDEEA provela nezakonitu obradu, suprotno Zakonu o IDDEEA i Zakonu o ličnoj karti, a kojom obradom je došlo do kršenja člana 4. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka kao i člana 9. kojim je propisana zabrana obrade posebnih kategorija ličnih podataka, osim u izuzetnim slučajevima. Slijedom navedenog, tužena je donijela osporeno rješenje pozivom na odredbu člana 40. stav (2) tačka e) i člana 41. Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća, osporeno rješenje tužene je doneseno nakon pravilnog utvrđenja odlučnih činjenica.

Odredbom člana 3. stava 1. tačka 7. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 49/06 do 89/11), je propisano, „kontrolor je svaki javni organ, fizičko ili pravno lice, agencija ili drugi organ koji samostalno ili zajedno sa drugim vodi, obrađuje i utvrđuje svrhu i način obrade ličnih podataka na osnovu zakona ili propisa“, a članom 5. stav (1) istog zakona, da „Kontrolor može obrađivati lične podatke uz saglasnost nosioca podataka.“

Odredbom člana 40. stav (1) Zakona o zaštiti ličnih podataka je propisano, „Poslovi iz nadležnosti Agencije su: a) nadgledanje provođenja odredbi ovog zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka; b) postupanje po podnesenim prigovorima nosioca podataka; c) podnošenje Parlamentarnoj skupštini Bosne i Hercegovine godišnjeg izvještaja o zaštiti ličnih podataka, koji treba biti dostupan javnosti; d) praćenje uslova za zaštitu ličnih podataka davanjem prijedloga za usvajanje ili izmjenu zakona koji se odnose na obradu ličnih podataka, te davanje mišljenja o prijedlozima tih zakona i briga o ispunjavanju kriterija zaštite podataka koji proističu iz međunarodnih sporazuma obavezujućih za Bosnu i Hercegovinu.“

Stavom 2) tačkom d) i e) istog člana je propisano, da je Agencija, između ostalog, ovlaštena da donosi provedbene propise, smjernice ili druge pravne akte, u skladu sa zakonom; nalaže blokiranje, brisanje ili uništavanje podataka, privremenu ili trajnu zabranu obrade, upozorava ili opominje kontrolora.

Odredbom člana 9. istog zakona, između ostalog, je propisano i da je obrada posebnih kategorija ličnih podataka zabranjena, a izuzetno od odredbe stava (1) ovog člana, obrada posebne kategorije ličnih podataka dozvoljena je između ostalog i u sljedećim

slučajevima: a) ako je nosilac podataka izričito dao saglasnost; g) ako je to od posebnog javnog interesa ili u drugim slučajevima propisanim zakonom. U ovim slučajevima zakon mora da sadrži konkretne odredbe o adekvatnim mehanizmima zaštite.

S tim u vezi ovo vijeće nalazi, da nije sporno da je tužitelj upravna organizacija u okviru Ministarstva civilnih poslova Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ministarstvo), zadužena za oblast identifikacionih dokumenata, skladištenje, personalizaciju i transport dokumenata, te centralno vođenje evidencija i razmjenu podataka između nadležnih organa u Bosni i Hercegovini. Nije ovom vijeću sporna ni činjenica da je tužitelj akreditovani ovjerilac u smislu Zakona o elektronskom poslovanju kao ni da je obrada podataka vršena testno.

Međutim, ovo vijeće prihvata kao zakonito obrazloženje pobijanog rješenja, da registracija na elektronski identitet putem adrese elektronske pošte, zatim unošenje u aplikaciju identifikacionog broja sa potvrde LK/OI-2A kao i samofotografisanje aplikanta radi dodjeljivanje elektronskog potpisa, bez identifikacije nosioca podataka na licu mjesta, otvara mogućnost za svaki vid zloupotrebe ličnih podataka počev od lažnog predstavljanja putem adrese elektronske pošte do korištenja tuđeg ID broja sa navedene potvrde kao i u konačnici tuđe fotografije. Dakle i po shvatanju ovog upravnog vijeća, posebna se pažnja mora posvetiti obradi biometrijskih podataka i JMBG, jer ta obrada može uzrokovati visok rizik po prava građana. S tim u vezi, u predmetnom slučaju propušteno je da se uradi sistemska procjena rizika. U ovom slučaju, obrada podataka za e-potpisivanje na daljinu (uključujući biometriju i JMBG) nije bila praćena adekvatnom DPIA analizom, što je bilo osnov za intervenciju Agencije.

Prema međunarodnim standardima (GDPR, na koji se i BiH poziva), DPIA je obavezna kada obrada uključuje: korištenje biometrijskih podataka za identifikaciju; automatsko donošenje odluka (npr. verifikacija identiteta preko softvera); sistematsko praćenje pojedinaca; obrada velike količine osjetljivih podataka. Stoga, postoji zakonska obaveza procjene rizika, naročito u obradi osjetljivih podataka i u slučajevima kao što su izdavanje elektronskih potpisa na daljinu, obrada JMBG i biometrije. S tim u vezi, kako je to i predviđeno u međunarodnim standardima, procjena rizika bi se izvodila na način da je jasno navedeno zašto i kako se podaci obrađuju, procjenu nužnosti i proporcionalnosti obrade, analizu rizika po pravo i slobodu pojedinca te mjere ublažavanja rizika (tehničke i organizacione).

Imajući u vidu da u upravnom sporu vijeće cijeni zakonitost konačnog upravnog akta, u konkretnom slučaju, nalazi da je tužena donijela zakonito rješenje u okviru svojih nadležnosti i u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Bitno je napomenuti da, iako je data saglasnost za takvu obradu, ona mora biti dovoljno informisana i specifična a obrada biometrijskih kategorija podataka zahtjeva strože uslove i zakonski osnov. U konačnici, iako se radilo o testnoj obradi, vršena je na stvarnim ličnim podacima stvarnih korisnika, što podrazumijeva ulazak podataka u sistem, čuvanje snimaka i fotografija što, iako tužitelj navodi da se podaci kriptografski štite, radi se o posebnoj kategoriji ličnih podataka koja je obrađivana bez validne pravne osnove.

Posljedično, nije osnovan ni prigovor iz tužbe kojim tužitelj navodi, da po njegovom shvatanju, tužena nije trebala vršiti inspekcijski nadzor kao ni da rješenje nije u skladu sa Zakonom o upravnom postupku, koncizno i jasno. Ovo iz razloga, jer je nadležnost

za postupanje Agencije jasno propisana u odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH kao i u odredbama Zakona o upravnom postupku BiH, a rješenje u predmetnom slučaju sadrži sve što je propisano u odredbi člana 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/02 do 53/16)

Slijedom prednjih utvrđenja i navedenih razloga, ovaj Sud nalazi da je pobijano rješenje doneseno na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pri čemu nije učinjena povreda pravila postupka, koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta, zbog čega je tužbu valjalo, kao neosnovanu, odbiti.

U skladu sa prednjim, Sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu ove presude.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

